

[Bolligministeren]

selvfølgelig synspunkter, og jeg vil bare sige om det, at det er en illustration af, hvor svært det er at bygge bro over forskellige holdninger inden for dansk boligpolitik.

Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at med dette forlig fremmer vi mobiliteten, forbedrer vi vores boliger, forbedrer vi vores beskæftigelse, begrænser vi det sorte arbejde. Vi indbygger i denne aftale et fremtidsperspektiv, som betyder en forenkling af vores byfornyelse, som betyder, at vi nu går i gang med at diskutere vores lejelov og vores boligstøtteordning, som betyder, at vi gennemfører en udvidelse af ejendomsretten på den måde, at vi giver øget råderetsmuligheder for dem, der bor til leje, initiativer for eksportfremme, initiativer for produktivitet, og jeg kunne fortsætte med en række andre eksempler. Det er alle sammen eksempler, som peger i den rigtige retning.

Af de tolv hovedpunkter, som jeg her henviser til, gennemfører vi altså i dag de seks første af dem, og til efteråret går vi i gang med en drøftelse af de resterende.

Jeg vil gerne sige, at man kan naturligvis diskutere metoden, som nu anvendes i forslag nr. L 206. Der har været mange forskellige ideer fremme, men det, man ikke kan diskutere, er, at det var dette, der blev flertal for, det, som efter hr. Jørgen Estrups opfattelse – og nu forsøger jeg at citere direkte ordret – »medfører, at man intet får for pengene.«

Det var faktisk det udtryk, hr. Jørgen Estrup brugte, at »man intet får for pengene«. Jeg skal bare konstatere, at med den udtalelse og med de synspunkter, som også SF og Fremskridtspartiet har givet udtryk for, har man altså erklæret sig dybt, dybt uenig med Byggefagenes Sammenslutning, med Håndværksrådet og med Byggeriets Arbejdsgiverforening. Med de brancheorganisationer, som har dette tættest inde på livet, er man altså dybt, dybt uenig.

Okay, lad det nu være. Jeg vil blot afslutningsvis sige, at jeg synes, det er glædeligt, at det nu er lykkedes at samle partier i et bredt forlig om en meget afgørende ting for landets befolkning, hvad enten man bor til leje eller bor til eje. Med 144 mandater bag skaber vi en ro, en stabilitet, en tryghed, som er af overordentlig stor betydning for dem, dette drejer sig om.

Jeg synes, der er grund til ved denne lejlighed at sige tak for en konstruktiv drøftelse, også tak til de tre, som holdt sig udenfor til sidst, for

deres mange og positive bidrag til drøftelsen, for der var faktisk mange. Jeg synes, der er grund til også at sige tak til de tre partier og beklage, at det med den sidste endelige afvejning i deres partigrupper altså desværre ikke lykkedes også at få deres tilslutning. Nuvel, lad os nu se, jeg håber og tror på, at vi også i fremtidige drøftelser kan få et konstruktivt samarbejde også med disse tre partier.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Boligministeren startede med at interessere sig lidt for, hvorvidt de tre partier, hvoraf Fremskridtspartiet er det ene, der ikke kan stemme for forslaget, nu er enige om noget eller ej, eller om man bare havde en gold kritik. Boligministeren vil kunne forvise sig om, hvad det er, disse tre partier er enige om, ved at blade tilbage i Folketingets forhandlinger for i dag og konstatere, at netop en liberalisering af realkreditlovgivningen som foreslået ved vores ændringsforslag ved et lovforslag tidligere på dagen var vi tre partier oven i købet enige om; det var noget, der ikke skulle koste statsfinanserne noget, det var noget, der skulle skabe mere beskæftigelse, og det var noget, som betød, at der ikke skulle udbetales offentlige tilskud med deraf følgende ekstra skatteopkrævninger i den anden ende. Der har man i det mindste enighed om, hvordan man kunne finde fragmenter til en langsigtet boligpolitik, nemlig ved at løse op for vores alt, alt for stramme realkreditlovgivning.

Når så boligministeren glæder sig over, at 144 mandater skal skabe tryghed for de personer, det gælder, er jeg ikke et øjeblik i tvivl om, at den familie, der nu får nogle penge ned i lommen fra staten, føler sig vældig tryk, men boligministeren glemmer at fortælle, hvem det er, der betaler, og at fortælle, at de 1,2 mia. kr. der anvendes til at gennemføre boligpakken, er penge, der tages fra de familier, der absolut er allermost tvangsauktionstruede. Jeg kan garantere boligministeren for, at de familier føler sig bestemt ikke trygge over, at 144 mandater i Folketinget er enige om dette makværk.

Når så boligministeren henviser til Håndværksrådet og Byggefagenes Sammenslutning osv. osv., bliver jeg også nødt til at sige, at det er vi ikke imponeret af.